

РОЗДІЛ 1

ФЕЙРА

Годину тому над Веларісом закружляв перший сніг цієї зими.

А земля замерзла ще минулого тижня, тому на момент, коли я поснідала тостами з беконом і запила їх горнятком гарячого чаю, світлу бруківку вже припорошило білою пухкою пудрою.

Я не знала, куди подівся Різ. Коли я прокинулась, його вже не було поряд, і матрац із його боку ліжка був уже холодний. Нічого незвичного. Останніми днями в нас обох було стільки справ, що спати ми падали геть виснажені.

Тепер, сидячи в нашому міському будинку за довгим обіднім столом із вишневого дерева, я насупилася, роздивляючись білий серпанок за шибками величезних вікон.

Колись я боялася першого снігу, із жахом чекала на вісника довгих жорстоких зим.

Але саме довга жорстока зима завела мене так глибоко в ліси того дня майже два роки тому. Довга жорстока зима довела мене до такого відчаю, що змусила вбити вовка, і зрештою привела сюди — у нове життя, до цього... щастя.

Сніг падав пухкими м'якими гронами на суху траву маленького моріжка, на вигини й шпилі декоративного паркана поза ним.

І під кружляння кожної легенької сніжинки в мені прокидалася й підіймалася іскриста холодна сила. Я була

Вищою Леді Двору Ночі, так, але благословенною дарами решти Дворів. І ось Зима вирішила вийти погратися.

Нарешті я достатньо прокинулась, щоб дати лад думкам, опустила щит із чорного адаманту, що зазвичай затуляв мій розум, і послала на міст між нашими з Різом душами першу думку: *«І куди це ти вдосвіта полетів?»*

Питання гулькнуло в п'ятьму. Чітка ознака того, що Різ далеко від Веларіса. І навряд чи в кордонах Двору Ночі. У цьому теж не було нічого незвичайного: протягом минулих місяців він часто навідував наших союзників, щоб укріпити зв'язки між Дворами, налагодити торговельні шляхи та тримати руку на пульсі щодо планів світу без Стіни. Я часто приєднувалась до нього, коли давали змогу власні справи.

Я підхопила тарілку, допила останні краплі чаю і попрямувала в бік кухні. Ігри з кригою та снігом могли зачекати.

Нуала вже поралася біля столу, готуючись подавати обід. Керрідвен, її близнючки, ніде не було видно. Я відмахнулась від спроби забрати в мене посуд.

— Сама помию, — сказала я замість привітання.

Напівпривид, по лікті в борошні від готування якогось м'ясного пирога, вдячно всміхнулася й пустила мене до мийки. Багатослівною вона ніколи не була, просте ані її, ні близнючку ніхто не вважав сором'язливими. Тому що обидві сестри старанно шпигували для Різа та Азріеля.

— І досі сніжить, — помітила я мимохідь, визиравши в кухонне вікно на садочок, доки споліскувала тарілку, виделку й горня.

Елейн уже підготувала садок до зими, накрила чутливі до холоду клумби й деревця мішковиною.

— Цікаво, чи вщухне до ночі.

Нуала накрила пиріг мереживом білого тіста й заходилася защипувати краєчки. Примарні пальці рухалися швидко та вправно.

— Приємно було б зустріти біле Сонцестояння, — озвалася вона мелодійним, але ніби приглушеним голосом, з нотками шепотіння й тіней. — Трапляються роки, коли воно дуже тепле.

Так. Зимове Сонцестояння. За тиждень. А я досі не зжилася зі своєю роллю Вищої Леді, тому гадки не мала, яких формальних кроків від мене вимагатимуть. І чи буде в нас Верховна Жриця для пишної церемонії, на кшталт тієї, що її Аянта влаштувала торік...

Торік. Великі боги, минув уже рік, відколи Різ, відчайдушно бажаючи врятувати мене від отрути Двору Весни, з'явився з вимогою щодо своєї угоди й вихопив мене із чорного відчаю. Запізнився він хоч на хвильку, і сама лише Мати знає, що тоді сталося б. Де я нині була б.

Сніг кружляв у садочку, засипаючи брунатну мішковину на куцах.

Мій суджений так самовіддано й безкорисливо докладав усіх зусиль, не сподіваючись на те, що я коли-небудь оберу його.

Ми обоє билися за наше кохання, стікали за нього кров'ю. Різ навіть помер заради цього.

Я досі бачила той момент уві сні та іноді увіч. Знову бачила, яким стало його обличчя, як припинили здійснитися груди, відчувала, як зв'язок між нами розірвало вщент. Я досі відчувала порожнечу в грудях відгомонам втрати над поцяткованою зорями річкою, якою текла між нами сила зв'язку. Саме це відлуння будило мене посеред ночі, висмикувало з розмови, відволікало від малювання чи страв.

Різ чудово розумів, чому я іноді вночі пригортаюся так близько, як тільки можу, і чому в ясні сонячні дні іноді хапаюся за його руку. Він знав, так само як я знала, чому іноді його погляд ставав таким відсутнім, чому він час від

часу просто блимав на нас, ніби не вірячи в те, що бачить, і чому потирив груди, наче намагався втамувати біль.

Робота допомагала. Нам обом. Постійна праця, безперервна зосередженість — мені іноді ставало лячно від думки про тихі вільні дні, які колись настануть, і відкладені думки нарешті напосядуть на мене. Дні, коли я залишуся наодинці зі згадкою про те, як Різ лежить на камінні мертвий, як король Гайберну скручує моему батькові в'язи, а з небес на землю попелом сиплються знищені іллірійці.

Та може статися й так, що одного дня навіть робота не стане на заводі навалі цих думок.

На щастя, в осяжному майбутньому роботи залишалося вдосталь. І відбудова Веларіса після атаки Гайберну була лише одним з багатьох важливих завдань. Решта справ теж потребувала уваги — як у Веларісі, так і поза межами міста: в іллірійських горах, у Кам'яному Місті, у всьому величезному Дворі Ночі. А також в інших Дворах Прифії. І новому світі, що виривав за ними.

Але не тепер. Сонцестояння. Найдовша ніч року.

Я розвернулася від вікна до Нуали, досі невдоволеної заціпанними краєчками пирога.

— Тут це теж особливе свято? — спитала я ніби мимохідь. — Не тільки в Зимі та Дні?

І у Дворі Весни.

— О, так. — Нуала нависла над столом, розглядаючи пиріг. Досвідчена шпигунка, тренувана особисто Азріелем, і талановита куховарка. — Ми дуже його любимо. Це сімейне, тепле, миле свято. Подарунки, музика й ласощі, а іноді святкування під зоряним сяйвом...

Цілковита протилежність розкутим багатолюдним і багатоденним святкуванням, які мені довелося пережити минулого року. Але ж... подарунки.

Я мала купити їм усім подарунки. Ні, не «мала», я *хотіла*. Тому що всі вони були моїми друзями, а тепер і родиною, усі вони билися, стікали кров'ю і помирали поряд зі мною.

Я відкинула образ, який заскочив мене зненацька: Неста схилилася над пораненим Кассіаном, вони ладні померти разом, у протистоянні з королем Гайберну. А за ними лежить труп мого батька.

Я покрутила шиєю. Так, святкування нам не завадить. Ми дедалі рідше збиралися разом довше ніж на годину чи дві.

— А ще це час відпочинку, — вела далі Нуала. — Час поміркувати над темрявою і тим, що *саме вона* дає змогу світлу сяяти.

— Буде якась церемонія?

Напівпривид знизала плечима.

— Так, але ніхто з нас на неї не ходить. Вона для тих, хто бажає вшанувати відродження світла, і зазвичай полягає в тому, щоб усю ніч просидіти в цілковитій темряві. — На її губах проступив натяк на усмішку. — Для нас із сестрою не те щоб нова забавка. Як і для Вищого Лорда.

Я кивнула, намагаючись приховати величезне полегшення від того, що мене не затягнуть у храм на кілька довгих годин.

Поставивши вимитий посуд сушитися на маленькій дерев'яній стійці біля раковини, я побажала Нуалі удачі з обідом і рушила нагору вбиратися. Керрідвен уже розклала наші речі, але самої Нуалиної близнючки я так і не помітила, вдягаючи важкий вугільно-чорний светр, обтислі чорні легінси та чоботи з флісовою підкладкою, а потім заплітаючи волосся в недбалу косу.

Рік тому мене змушували носити розкішні сукні та коштовні прикраси й хизувалися мною перед Двором, який розглядав мене не інакше як породну призову кобилу.

А тут... Я усміхнулася до срібно-сапфірової каблучки на лівій руці. Каблучки, яку я зуміла дістати в Лісової Ткалі.

Усмішка спохмурнішала.

Її образ теж до мене приходив. Я бачила, як Стрига стоїть перед королем Гайберну, укрита кров'ю своєї здобичі, як він хапає її голову руками та ламає шию. А тіло кидає своїм потворам.

Я стиснула руки в кулаки й почала дихати — повільно, вдихаючи носом, видихаючи ротом, доки млість не минула, а стіни кімнати не припинили на мене давити.

Доки не змогла знов роздивитися мішанину особистих речей у Різовій кімнаті... нашій кімнаті. Назвати цю спальню маленькою не міг би ніхто, проте останнім часом у ній стало дещо... тісно. Палісандровий стіл проти однієї стіни вкрито паперами та книжками, з якими ми працювали, мій одяг і прикраси переповзли сюди з моєї старої спальні. А ще додалася зброя.

Кинджали й мечі, луки й сагайдаки. Я мимохідь почухала голову, глянувши на страшеньку булаву, яку Різ якось устиг примостити біля столу так, що я цього не помітила.

Я навіть знати не хотіла, звідки та взялася. Хоча, поза сумнівами, за появою булави стояв Кассіан.

Ми, звісно, могли б сховати це все в кишеньку між світами, але... я нахмурилась на свої парні іллірійські мечі, прихилені до високої одежно́ї шафи.

Якщо нас засипле снігом, я, може, і знайду день, щоб усе тут розібрати. Знайти для кожної речі своє місце. Особливо для тієї булави.

Це буде непросто, бо Елейн досі жила в кімнаті далі по коридору. Неста вибрала собі будинок на іншому краю міста, і про той її вибір я теж намагалася не думати. Люсьєн урешті оселився в дорогій квартирі у резиденції на березі

річки, коли повернувся з поля бою. І Двору Весни. Я не розпитувала Люсьєна про той візит — до Темліна.

І Люсьєн ніяк не пояснював ані синець під оком, ані розбиту губу. Запитав лише нас із Різом, чи не знаємо ми, де можна зупинитись у Веларісі, бо не хотів обтяжувати нас своєю присутністю в міському будинку й не бажав залишатися ізольованим у Домі Вітру. Не згадував про Елейн чи нагоду бути ближче до неї. Елейн не просила його ані залишитись, ані піти. І навіть якщо їй було не байдуже до його побитого обличчя, вона ніяк цього не показала.

Але Люсьєн усе одно залишився й навіть знайшов собі справи, часто зникаючи на кілька днів і навіть тижнів поспіль.

Ба навіть попри те, що Люсьєн і Неста жили тепер окремо у власних квартирах, міський будинок останнім часом здавався нам замалим. Надто якщо Мор, Кассіан й Азріель залишалися на ніч. А Дім Вітру був, навпаки, завеликий, надто офіційний і надто далекий від міста. Ні, непоганий, щоб перебути там ніч або дві, але... я любила цю оселю.

Бо тут я справді була *вдома*. Цей будинок став для мене домом чи не найпершим у житті, якщо докладатися до суті слова. І мені було б приємно відсвяткувати тут Сонцестояння. З усіма ними, хай там як тісно нам буде.

Я похмуро глянула на стос паперів, який треба було розібрати: листи з інших Дворів, прохання жриць про посади, листи з королівств, як людей, так і Фе... Я вже кілька тижнів ігнорувала той стос, а сьогодні вранці зрештою мала все розібрати.

Вища Леді Двору Ночі, Захисниця Веселки і... Столу.

Я пхикнула й перекинула косу через плече. Можливо, найкращим подарунком собі на Сонцестояння став би особистий секретар. Хтось, хто читатиме оце все, відповідатиме